

ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΑΣΥΜΜΕΤΡΙΕΣ (του Βασίλη Βιλιάρδου)

Οι υπόγειες τακτικές του ΔΝΤ, η Ελλάδα ξανά στο μάτι του κυκλώνα, το χρέος, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι Ελληνικές τράπεζες, τα ευρώ-τραπεζικά συγκοινωνούντα δοχεία, η Bundesbank, οι απειλές της ΕΚΤ, η Γερμανία και η Ευρώπη

“Σήμερα παραιτούμαι από το προσωπικό του ΔΝΤ, ύστερα από δώδεκα χρόνια στο εξωτερικό, ως αξιωματούχος του «Ταμείου» – κατά τη διάρκεια των οποίων, με όπλα τα φάρμακα σας και τα τεχνάσματα σας, εφορμούσα σαν αρπακτικό γεράκι εναντίον των κυβερνήσεων και των λοιπών λαών της Λατινικής Αμερικής...

...Για μένα, η παραίτηση μου είναι μία ανεκτίμητη απελευθέρωση – επειδή με αυτόν τον τρόπο κάνω το πρώτο μεγάλο βήμα που θα μου επιτρέψει να ελπίζω ότι, θα μπορέσω να ξεπλύνω τα χέρια μου από αυτό που στα μάτια μου είναι το αίμα εκατομμυρίων φτωχών και πεινασμένων ανθρώπων...Ξέρετε, το αίμα είναι τόσο πολύ που κυλάει σε ποτάμια ενώ, όταν στεγνώνει, σχηματίζει επάνω μου κρούστα. Μερικές φορές αισθάνομαι ότι δεν υπάρχει αρκετό σαπούνι σε ολόκληρο τον κόσμο, για να καθαριστώ από όλα όσα έκανα στο όνομα σας” (Badu).

Τα παραπάνω λόγια προέρχονται από έναν πρώην οικονομολόγο του ΔΝΤ ο οποίος, μεταξύ άλλων, ισχυρίσθηκε ότι **το «Ταμείο» χρησιμοποιούσε τις στατιστικές ως «φονικά όπλα», για τη αποσταθεροποίηση πολλών χωρών** – προφανώς σε «συνεργασία» με τα υπόλοιπα «μαχητικά» της υπερδύναμης, όπως τη **Fed**, τις εταιρείες αξιολόγησης, τις επενδυτικές τράπεζες, τα hedge funds, τους οικονομολόγους, τα ΜΜΕ κλπ. (προφανώς με

τη βοήθεια της ανελλιπούς, στοχευμένης «τροφοδότησης» της κοινής γνώμης, η συμμετοχή της οποίας «απαιτείται» – με σκάνδαλα πολιτικών, με σκοτεινές διαπλοκές υπαλλήλων, με διαφθορά συνδικαλιστών, με «ατασθαλίες» στρατιωτικών ή αστυνομικών, με φοροδιαφυγή πολιτών κοκ).

Επίσης, ο οικονομολόγος επιβεβαίωσε ότι το «Ταμείο» **είχε «παραποιήσει» τόσο το χρέος, όσο και τα ελλείμματα**, ενώ **είχε «διογκώσει» τα στοιχεία για το εργατικό κόστος** μίας συγκεκριμένης χώρας, έτσι ώστε η παραγωγικότητα της να φαίνεται πολύ χαμηλή – **με στόχο τη χρεοκοπία και τη λεηλασία της, από τις αχόρταγες πολυεθνικές-εντολείς του.**

Όλα αυτά μάλλον με την ανοχή, εάν όχι με τη συμμετοχή της πολιτικής ηγεσίας της χώρας του, αφού είναι γνωστό ότι στις σημερινές, επεκτατικές και «αποκρατικοποιημένες» Η.Π.Α., μεταξύ Πολιτικής και Πολυεθνικών υπάρχει μόνο μία «περιστρεφόμενη» πόρτα – η οποία επιτρέπει τα πάντα σε όσους διέρχονται καθημερινά από αυτήν, παραμένοντας ουσιαστικά υπεράνω των νόμων και των θεσμών.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΞΑΝΑ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΝΑ

Ανεξάρτητα τώρα από τις θλιβερές διαπιστώσεις του στελέχους του ΔΝΤ, η πορεία μίας χώρας προς τη χρεοκοπία δεν οφείλεται μόνο στα πραγματικά προβλήματα της Οικονομίας της. Είναι επίσης το αποτέλεσμα, αφενός μεν του τρόπου με τον οποίο η ίδια διαχειρίζεται την κρίση χρέους ή δανεισμού της, αφετέρου των αντιδράσεων των «αγορών» – όπου η (σκόπιμη ή μη), αρνητική αντιμετώπιση της εκ μέρους τους, λειτουργεί ως μία **«αυτοεκπληρούμενη προφητεία»**.

Πολύ περισσότερο, όταν «Γερμανοί καθηγητές» οικονομικών ή χρηματιστηριακοί «αναλυτές» τραπεζών, καθώς επίσης ιδιοτελή ΜΜΕ, προβλέπουν καθημερινά τη χρεοκοπία της, «διαφημίζοντας» την όπου και όπως μπορούν, **η χώρα είναι αδύνατον να ξεφύγει από την παγίδα** – ακόμη και αν τα οικονομικά της θα μπορούσαν να της το επιτρέψουν. Δυστυχώς, ειδικά όσον αφορά την Ελλάδα, συμβαίνουν όλα μαζί τα παραπάνω, **με αποτέλεσμα να οδηγείται**

στη χρεοκοπία, παρά το ότι θα μπορούσε υπό προϋποθέσεις να την αποφύγει.

Για παράδειγμα, εάν ο απίστευτος πανικός που επικρατεί, σε σχέση με τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου, επέστρεφε στα κανονικά του μεγέθη, τα επιτόκια δανεισμού της χώρας μας θα μπορούσαν να υποχωρήσουν σε ένα φυσιολογικό «επίπεδο κρίσης» – στο 7% περίπου, με κριτήριο τις πραγματικές δυσκολίες της. Εάν τώρα η **«ονομαστική»** ανάπτυξη (συμπεριλαμβανομένου του πληθωρισμού), διαμορφωνόταν στο 3% (αντί του σημερινού 1,5%), η Ελλάδα θα χρειαζόταν ένα ετήσιο πλεόνασμα του «πρωτογενούς» (προ τόκων) προϋπολογισμού της, της τάξης του 5% – κάτι που δεν είναι σε καμία περίπτωση αδύνατον να επιτευχθεί, αφού τόσο η Ιταλία, όσο και το Βέλγιο (χώρες με ανάλογο χρέος προς ΑΕΠ στο παρελθόν), το έχουν καταφέρει για πάρα πολλά χρόνια.

Ειδικά όσον αφορά την Ελλάδα θα ήταν κατά πολύ πιο απλό, αφού **υπάρχουν τεράστια περιθώρια μείωσης των δημοσίων δαπανών της, καθώς επίσης ανάπτυξης της οικονομίας της** (για παράδειγμα, οι εξαγωγές της είναι της τάξης των 25 δις \$ ετησίως, έναντι 50 δις \$ της Πορτογαλίας!).

Για να γίνουν συγκριτικά κατανοητά τα παραπάνω, εάν η Γερμανία αναγκαζόταν ξαφνικά να πληρώσει επιτόκιο 7%, με ονομαστική αύξηση του ΑΕΠ της κατά 3,5%, τότε θα έπρεπε να εμφανίζει πρωτογενή πλεονάσματα της τάξης του 3% στον προϋπολογισμό της, ο οποίος σήμερα είναι ελλειμματικός.

Ουσιαστικά λοιπόν, **το πρόβλημα επικεντρώνεται στο ύψος του επιτοκίου, ενώ σε αυτό «εστιάζεται» κυρίως η ύφεση στην οικονομία ενός κράτους.** Όπως φαίνεται δε από τον Πίνακα Ι που ακολουθεί, το δημόσιο χρέος μίας χώρας, η οποία το αναχρηματοδοτεί διαρκώς, με επιτόκιο 5%, **διπλασιάζεται κάθε 15 χρόνια** (γεγονός στο οποίο οφείλεται σε μεγάλο βαθμό το τεράστιο ύψος του δημοσίου χρέους πολλών δυτικών κρατών – συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας).

Όπως φαίνεται από τον Πίνακα Ι, το δημόσιο χρέος της Ελλάδας

το 2025, εάν ανατοκιζόταν με 5% επιτόκιο, χωρίς να επιδεινώνεται από τυχόν ελλείμματα του προϋπολογισμού της, θα διαμορφωνόταν στα **680 δις €**. Εάν βέβαια παράλληλα αυξανόταν το ΑΕΠ της με ρυθμό υψηλότερο του 5% (περίπου με 7%, αφού το χρέος υπερβαίνει κατά 40% το ΑΕΠ), η σχέση χρέους προς ΑΕΠ θα παρέμενε σχεδόν η ίδια. Εάν όμως η Ελλάδα «καταδικαζόταν» σε μία διαρκή ύφεση, τότε η σχέση χρέους/ΑΕΠ θα υπερδιπλασιαζόταν.

ΤΟ ΧΡΕΟΣ, ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ

Όλα όσα αναφέραμε δεν σημαίνουν φυσικά ότι η χώρα μας, με βάση τη σημερινή κρίση χρέους της Δύσης, δεν χρειάζεται «αναδιάρθρωση» του δημοσίου χρέους της. Αντίθετα, έχουμε την άποψη ότι, **αρκετά έχουν κερδίσει οι «εταίροι» μας, καθώς επίσης οι «τοκογλυφικές αγορές» από τον μη συνετό, επιπόλαιο τρόπο, με τον οποίο διαχειριζόμαστε τα οικονομικά μας στο παρελθόν.**

Οι απίστευτες υπερτιμολογήσεις των πολυεθνικών της Γερμανίας και της Γαλλίας, με τη βοήθεια της διαφθοράς των πολιτικών μας, σε όλα σχεδόν τα είδη εισαγωγής (εξοπλιστικά προγράμματα, φαρμακευτικά προϊόντα, μηχανήματα κλπ.), τα συνήθως αφορολόγητα έσοδα των ξένων εταιριών που έχουν εγκατασταθεί στη χώρα μας, τα πανάκριβα δημόσια έργα που κατασκεύασαν, οι τόκοι δανεισμού μας και τόσα άλλα, **μας δίνουν ουσιαστικά κάθε δικαίωμα να απαιτήσουμε σήμερα κάποια ελάχιστα ανταλλάγματα.** Η «αναδιάρθρωση» λοιπόν είναι τόσο αναγκαία, όσο και δικαιωματική για εκείνους τουλάχιστον τους Πολίτες μίας χώρας, οι οποίοι καλούνται σήμερα να πληρώσουν άδικα οι ίδιοι το τίμημα της «κακοδιαχείρισης» και της «καταλήστευσης» δεκαετιών.

Στα πλαίσια αυτά, θεωρούμε ότι **είναι εύλογος και έντιμος ο διακανονισμός της αποπληρωμής του δημοσίου χρέους μας σε 40 ισόποσες ετήσιες δόσεις, με επιτόκιο ίσο με το βασικό της ΕΚΤ** – κάτι που αφενός μεν δεν θα προκαλούσε ζημίες στις αγορές (άρθρο μας), αφετέρου θα επανάφερε την Ελλάδα σε μία υγιή

πορεία ανάπτυξης. Παράλληλα, θα την απελευθέρωνε από τα δεσμά των διεθνών τοκογλύφων και του συνδίκου πτώχευσης, του ΔΝΤ δηλαδή – το οποίο μας έστειλαν με θράσος οι διαφθορείς-πιστωτές μας, για να εισπράξουν τις διογκωμένες απαιτήσεις τους, λεηλατώντας παράλληλα τη χώρα μας.

Συνεχίζοντας, **εάν τυχόν ιδιωτικοποιηθούν οι κοινωφελείς, καθώς επίσης οι στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις της χώρας μας** (πόσο μάλλον στις σημερινές εξευτελιστικές τιμές, σε ξένους «επενδυτές»), με σκοπό την εξ αυτών μείωση του δημοσίου χρέους μας, **δεν πρόκειται ποτέ να βγούμε από την κρίση.**

Εκτός του ότι η πώληση όλων των κρατικών επιχειρήσεων δεν θα αποφέρει στα ταμεία της χώρας μας περισσότερα από 7 δις € (**τους τόκους δηλαδή για τρεις περίπου μήνες**), αφενός μεν τα έσοδα του δημοσίου μας (μερίσματα, υπεραξίες κλπ.) θα περιορισθούν, αφετέρου δε θα μειωθούν οι φόροι (φοροαποφυγή των πολυεθνικών), με την παράλληλη αύξηση της ανεργίας – με αποτέλεσμα να αυξάνονται διαρκώς τα ελλείμματα και το χρέος.

Περαιτέρω, εάν θέλουμε να αποφύγουμε το «μοιραίο», στο οποίο μας εξωθούν έντεχνα οι «εισβολείς», παραμένοντας προφανώς εντός της Ευρωζώνης (θα ήταν ίσως σωστό να μην είχαμε εισέλθει, αλλά εντελώς παράλογο να εξέλθουμε ατομικά), **θα πρέπει να πάψουμε αμέσως να στρεφόμαστε αδιακρίτως ο ένας εναντίον του άλλου** – δηλαδή, οι Πολίτες εναντίον των συλλογικά διεφθαρμένων πολιτικών, των «επαίσχυντων» συνδικαλιστών και των «τεμπέληδων» δημοσίων υπαλλήλων, οι πολιτικοί εναντίον των χωρίς εξαίρεση «φοροφυγάδων» Πολιτών κοκ.

Εάν δεν σταματήσει ο «εμφύλιος» πόλεμος, καθώς επίσης εάν δεν απομονώσουμε και δεν τιμωρήσουμε παραδειγματικά εκείνους ακριβώς, οι οποίοι έχουν συμβάλει στην «παρακμή» της Ελλάδας, η οποία είναι κυρίως «πολιτισμική», δεν πρόκειται να αντιστρέψουμε ποτέ την τάση – παραμένοντας για πολλά χρόνια εξαθλιωμένοι πολίτες μίας ξενοκρατούμενης χώρας.

Άλλωστε, ο πρωταρχικός στόχος αυτών που εισβάλλουν σε μία

χώρα, ειδικά όταν μέσω αυτής της «επίθεσης» επιδιώκεται η κατάλυση της Ευρωζώνης (άρθρο μας), **δεν είναι άλλος από την «αποσταθεροποίηση» της** – κάτι που επιτυγχάνεται με διάφορους τρόπους (προβοκάτσιες, διαρροή ειδήσεων στα ΜΜΕ, διατεταγμένα δημοσιεύματα, bank run κλπ.), δια μέσου των οποίων **«αποδομούνται» η πολιτική, το χρηματοπιστωτικό σύστημα, τα συνδικάτα, οι δημόσιοι υπάλληλοι, η αστυνομία, ο στρατός και γενικότερα η κοινωνική συνοχή.** Όπως δε πιστεύεται από τους ίδιους, «Η ιστορία γράφεται αποκλειστικά από τις ελίτ: Οι κατάλληλοι τεχνοκράτες πρέπει να κατασταλάξουν στις κατάλληλες πολιτικές».

Τέλος, ας μην ξεχνάμε ότι βιώνουμε ουσιαστικά έναν (οικονομικό) πόλεμο του μονοπωλιακού καπιταλισμού, του **«ιδιωτικοποιημένου αστυνομικού κράτους»** καλύτερα (κυριότερος διεθνής εκπρόσωπος του οποίου είναι το ΔΝΤ – σε κάποιες άλλες χώρες η Οικονομική Αστυνομία), με το **«κοινωνικό κράτος»** – το οποίο δεν έχει πλέον αιτία ύπαρξης για την «ελίτ» ούτε στην Ευρώπη (στις Η.Π.Α. έχει πάψει προ πολλού να λειτουργεί), μετά την κατάρρευση του κομμουνισμού.

Πιθανόν δε να έχει συμφωνηθεί η ηγεσία της Γερμανίας στην Ευρώπη (Ευρασία), υπό την «προστασία» φυσικά και στο όνομα των Η.Π.Α. (εννοούμε πάντοτε τις πολυεθνικές και ποτέ τους Αμερικανούς ή Γερμανούς Πολίτες, οι οποίοι υποφέρουν όσο όλοι εμείς οι υπόλοιποι – εάν όχι περισσότερο). Διαφορετικά, θα ήταν μάλλον παράδοξη η απόφαση της Γερμανίας, να επιτρέψει τη συμμετοχή του ΔΝΤ στα εσωτερικά θέματα της Ευρωζώνης – ταυτόχρονα με την απίστευτη «παραπλάνηση» των Πολιτών της, τους οποίους **η ίδια η κυβέρνηση της στρέφει εναντίον μας** (άρθρα της Bild, του Focus, του Spiegel κλπ.).

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Όπως έχουμε αναφέρει σε προηγούμενο άρθρο μας (Πίνακας ΙΙ), οι χορηγήσεις των Ελληνικών τραπεζών είναι σχετικά υψηλές, **προσδιοριζόμενες στο δεκαπλάσιο περίπου των Ιδίων Κεφαλαίων τους** (αν και των πολυεθνικών τραπεζών ξεπερνούν

το **30πλάσιο**). Οι καταθέσεις αντίστοιχα δεν μπορούν να συγκεκριμενοποιηθούν, αφού **οφείλονται εν μέρει και σε χορηγήσεις**, οι οποίες καταχωρούνται παράλληλα, «διπλά» ουσιαστικά, σε λογαριασμούς όψεως (**επιμηκυμένη λογιστική εγγραφή**).

Περαιτέρω, είναι προφανές ότι η εκποίηση, η λεηλασία καλύτερα των Ελληνικών επιχειρήσεων έχει ήδη ξεκινήσει – με τις τράπεζες να προηγούνται στο «χορό του Ζαλόγγου», καθοδηγούμενες από την πολιτική **«πιστωτικής συρρίκνωσης»** (κάψιμο χρημάτων) των συνδίκων του διαβόλου. Η χρηματιστηριακή αποτίμηση τους έχει φτάσει πλέον στο ναδίρ, ενώ τα εμπόδια που τοποθετούνται στην «δανειακή» τους ανάπτυξη, **ανατροφοδοτούμενα από την ευρύτερη κρίση εμπιστοσύνης στη διατραπεζική αγορά**, στερούν τόσο από αυτές, όσο και από την πραγματική οικονομία της χώρας μας, όλες τις δυνατότητες «αντιστροφής της τάσης». Ο Πίνακας III που ακολουθεί είναι χαρακτηριστικός:

Όπως διαπιστώνεται από τον Πίνακα III, η συνολική σημερινή χρηματιστηριακή αξία των παραπάνω τραπεζών πλησιάζει μόλις τα 14 δις € – όταν, για παράδειγμα, η αξία μόνο της ελβετικής **Credit Suisse** υπερβαίνει τα 35 δις €. Εκτός αυτού, η τιμή της μετοχής πολλών ελληνικών τραπεζών (υπογραμμισμένες, με κόκκινο), **είναι χαμηλότερη από την ονομαστική της αξία**.

Συνεχίζοντας, εάν θελήσουμε να κατανοήσουμε τη λογική των αγορών, οφείλουμε προφανώς να εξετάσουμε πόσο είναι εκτεθειμένη η εκάστοτε τράπεζα στα ομόλογα του Ελληνικού δημοσίου, για τα οποία **πιθανολογείται «διαγραφή» (haircut) έως και του 50% της αξίας τους** (Πίνακας IV):

Σύμφωνα με τον Πίνακα IV, με αρκετά παλαιότερα δυστυχώς στοιχεία, **η πλέον εκτεθειμένη ήταν τότε η Αγροτική Τράπεζα –**

ακολουθούμενη από την Τράπεζα Πειραιώς και την Εθνική. Αν και διαπιστώνεται μία «διαστρέβλωση» της αγοράς, η λοιπή εκτίμηση των αγορών έχει κάποια «ελάχιστη λογική» – με βάση τους κινδύνους της Ελλάδας που αναφέραμε.

Πολύ περισσότερο, εάν συνυπολογίσουμε τις αυξημένες εκροές καταθέσεων προς το εξωτερικό το τελευταίο χρονικό διάστημα, καθώς επίσης την πιθανότητα μίας τραπεζικής επιδρομής (bank run) – **την οποία ενισχύουν δυστυχώς τα διάφορα «ανεύθυνα» δημοσιεύματα των γερμανικών ΜΜΕ** (όπως το πρόσφατο του **Spiegel**, τη σκοπιμότητα του οποίου είναι πολύ εύκολο να υποθέσουμε).

Για παράδειγμα, εάν υπάρξει διαγραφή στα Ελληνικά ομόλογα, ύψους 50%, τότε η Εθνική θα χάσει όλα της τα Ίδια Κεφάλαια (**η Αγροτική και η Πειραιώς κατά πολύ περισσότερα**) – οδηγούμενες προφανώς στη χρεοκοπία, εάν δεν καλύψουν τις τυχόν απώλειες, με ανάλογες αυξήσεις κεφαλαίων. Επομένως, θα μπορούσε να ισχυρισθεί κανείς ότι οι «αγορές» έχουν λογική, αποτιμώντας τις συγκεκριμένες τράπεζες με τόσο χαμηλές χρηματιστηριακές αξίες. Εν τούτοις, **κατά την αυστηρά υποκειμενική μας άποψη πάντοτε και χωρίς βέβαια να συνιστούμε τίποτα ή να εγγυόμαστε για τους υπολογισμούς και τα στοιχεία**, οι αποτιμήσεις αρκετών Ελληνικών τραπεζών είναι εξαιρετικά χαμηλές – με στόχο την εκποίηση τους σε εξευτελιστικές τιμές.

ΤΑ ΕΥΡΩΤΡΑΠΕΖΙΚΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΑ ΔΟΧΕΙΑ

Μέσα σε ελάχιστα χρόνια, από το 2007 ουσιαστικά, ένας μοναδικός λογαριασμός της γερμανικής κεντρικής τράπεζας (**Bundesbank**) αυξήθηκε σε τέτοιο βαθμό, ο οποίος αντιστοιχεί με το 50% σχεδόν του συνολικού ενεργητικού της (ή με το 14% του γερμανικού ΑΕΠ). Έτσι λοιπόν, μετά το ξέσπασμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης, οι απαιτήσεις της κεντρικής τράπεζας της χώρας, απέναντι σε άλλες κεντρικές τράπεζες της Ευρωζώνης, οι οποίες προέρχονται από το ευρωπαϊκό σύστημα πληρωμών «**target-2**», ανήλθαν στα **340 δις €** – από σχεδόν μηδενικές πριν το 2007 (Πίνακας V – ποσά κατά προσέγγιση).

Σύμφωνα τώρα με τον ικανότατο πρόεδρο του Ινστιτούτου Οικονομικής Έρευνας του Μονάχου, οι παραπάνω απαιτήσεις από το λογαριασμό «**target-2**» αποτελούν **ένα ακόμη ρίσκο για τη Γερμανία**. Αντίθετα, με βάση τη γερμανική κεντρική τράπεζα, καθώς επίσης την ΕΚΤ, δεν υπάρχει κανένας επί πλέον κίνδυνος για τη χώρα. Για να μπορέσει τώρα να αναλύσει κανείς εάν πράγματι υπάρχει κάποιο ρίσκο ή όχι, οφείλει να ερευνήσει τις λεπτομέρειες του συστήματος πληρωμών target-2.

Μέσω λοιπόν του συγκεκριμένου «ευρωσυστήματος», διακανονίζονται πληρωμές σε «κεντρικά τραπεζικά χρήματα». Μία τέτοια πληρωμή δημιουργείται, για παράδειγμα, όταν μία ελληνική επιχείρηση παραγγέλνει ένα μηχάνημα στη Γερμανία και θέλει να το πληρώσει. Στην περίπτωση αυτή, δίνει εντολή στην ελληνική τράπεζα να εμβάσει τα χρήματα στο λογαριασμό του προμηθευτή της – στη γερμανική προφανώς εμπορική τράπεζα. Αντίστοιχα, όταν μία γερμανική εταιρεία αγοράζει εμπορεύματα από μία ελληνική, δημιουργούνται ανάλογες κινήσεις.

Οι δύο τράπεζες τώρα, η γερμανική και η ελληνική, «συμψηφίζουν» ουσιαστικά τέτοιου είδους πληρωμές των πελατών τους μεταξύ τους και αποπληρώνουν το τελικό ποσό που απομένει. Εάν λοιπόν υποθέσουμε ότι, η ελληνική τράπεζα είναι ο τελικός χρεώστης, τότε πληρώνει το υπόλοιπο στη γερμανική, μέσω του συστήματος «target-2» – στη συνέχεια, κατ' αναλογία με τις εμπορικές τράπεζες, συμψηφίζουν τα υπόλοιπα τους και πληρώνουν οι κεντρικές.

Για το σκοπό αυτό είναι απαραίτητα τα κεντρικά τραπεζικά χρήματα – ενώ, είτε η ελληνική τράπεζα διαθέτει καταθέσεις στην **Τράπεζα της Ελλάδας** (ΤτΕ) και πληρώνει με αυτές, είτε δανείζεται τα απαιτούμενα χρήματα από την ΤτΕ. Μέσω αυτής της δανειακής συναλλαγής, την οποία «προσφέρουν» όλες οι κεντρικές τράπεζες της Ευρώπης το ελάχιστο μία φορά την εβδομάδα στις εμπορικές, δημιουργείται για την ελληνική τράπεζα ένα πιστωτικό στο λογαριασμό της – ταυτόχρονα, μία υποχρέωση της

να το εξοφλήσει. Για την κεντρική τράπεζα, το πιστωτικό είναι μία υποχρέωση για πληρωμή κεντρικού τραπεζικού χρήματος, απέναντι στην οποία υπάρχει η απαίτηση της πληρωμής του εμβάσματος της εμπορικής τράπεζας.

Συνοψίζοντας, με την πληρωμή μέσω του συστήματος target-2, «δρομολογείται» η ακόλουθη αλυσίδα υποχρεώσεων: Η ΤτΕ εγγράφει ένα χρεωστικό στην ελληνική εμπορική τράπεζα, τα χρήματα αυτά φεύγουν από την ΤτΕ προς την ΕΚΤ και από αυτήν στην Bundesbank – η οποία εγγράφει ένα πιστωτικό (κατάθεση), στο λογαριασμό που διατηρεί η γερμανική εμπορική τράπεζα (η Deutsche bank για παράδειγμα) σε αυτήν. Με τον τρόπο αυτό η γερμανική εμπορική τράπεζα, μέσω της παραπάνω πιστωτικής εγγραφής της Bundesbank, έχει από αυτήν μία απαίτηση πληρωμής κεντρικού τραπεζικού χρήματος – κατ' επέκταση, **η Bundesbank έχει μία ανάλογη απαίτηση από την ΕΚΤ, η ΕΚΤ από την ΤτΕ και η ΤτΕ από την ελληνική εμπορική τράπεζα** (από την Εθνική για παράδειγμα).

Έτσι λοιπόν, η εξόφληση της αρχικής παραγγελίας του μηχανήματος από την ελληνική εταιρεία προς τη γερμανική, αυξάνει ουσιαστικά τις «target-2» απαιτήσεις της Bundesbank στην ΕΚΤ – αφού είναι αδύνατη η εξόφληση τους από την ΤτΕ η οποία, όπως όλες οι υπόλοιπες κεντρικές τράπεζες των κρατών-μελών της Ευρωζώνης, δεν μπορεί να παράγει πια χρήματα από το πουθενά.

Με δεδομένο τώρα το ότι, η γερμανική οικονομία είναι πλεονασματική (εξαγωγές μεγαλύτερες των εισαγωγών), είναι φυσιολογικό να αυξάνονται οι απαιτήσεις της απέναντι στο εξωτερικό – οπότε της Bundesbank απέναντι στην ΕΚΤ (**εκτός εάν επένδυε στις υπόλοιπες ελλειμματικές χώρες, αγοράζοντας ακίνητα ή επιχειρήσεις σε αυτές** – κάτι που οφείλουμε να τονίσουμε ιδιαίτερα, ειδικά όσον αφορά τις πιέσεις της Γερμανίας στη χώρα μας, σε σχέση με τις γνωστές αποκρατικοποιήσεις των **50 δις €**).

Βέβαια, η Γερμανία ήταν ανέκαθεν εξαγωγικά ισχυρή, χωρίς όμως μέχρι το 2007 να δημιουργούνται target-2 απαιτήσεις της

Bundesbank, απέναντι στην ΕΚΤ – επομένως υπήρξαν και στο παρελθόν ισχυρές εισροές κεντρικού τραπεζικού χρήματος στη Γερμανία, από όλες τις ελλειμματικές χώρες της Ευρωζώνης, χωρίς να υπάρχουν προβλήματα.

Είναι εμφανές λοιπόν ότι, έως το ξεκίνημα της χρηματοπιστωτικής κρίσης, **τα χρήματα που εισέρρεαν στο γερμανικό τραπεζικό σύστημα, οδηγούνταν ξανά πίσω** – δια μέσου των συνεχώς αυξανομένων απαιτήσεων των γερμανικών εμπορικών τραπεζών, απέναντι στις εμπορικές τράπεζες των ελλειμματικών χωρών (για παράδειγμα, της Deutsche Bank απέναντι στην ΕΤΕ). Οι εμπορικές τράπεζες της Γερμανίας δηλαδή δάνειζαν τις επιχειρήσεις των ελλειμματικών χωρών ή προσέφεραν στις τράπεζες τους «κεντρικά τραπεζικά χρήματα», τα οποία οι ίδιες (οι γερμανικές) δεν χρειάζονταν.

Μετά την κρίση όμως, ειδικά σαν αποτέλεσμα της χρεοκοπίας της Lehman Brothers, τα πράγματα άλλαξαν. **Οι γερμανικές τράπεζες έπαψαν να εμπιστεύονται τις τράπεζες ή τις επιχειρήσεις (ιδιώτες κλπ.) των ελλειμματικών χωρών, φοβούμενες τυχόν πτώχευση τους και σταμάτησαν να τις δανείζουν.** Η Bundesbank δε περιγράφει περιληπτικά ως εξής τη «νέα τάξη πραγμάτων»: «Οι εμπορικές τράπεζες της Γερμανίας ήταν λιγότερο διατεθειμένες, μετά την κρίση, να δανείζουν τις ξένες στη διατραπεζική αγορά – τοποθετώντας τα χρήματα τους (απαιτήσεις) στη γερμανική κεντρική τράπεζα». Επί πλέον, πολλές τράπεζες των αδύναμων χωρών δανείζονται από την ΕΚΤ περισσότερα χρήματα από όσα χρειάζονται, λόγω ανασφάλειας, καταθέτοντας όσα δεν χρειάζονται στις ισχυρές τράπεζες των πλεονασματικών χωρών της ΕΕ.

Έτσι λοιπόν, οι απαιτήσεις των γερμανικών για παράδειγμα εμπορικών τραπεζών απέναντι στην Bundesbank αυξάνονται, παράλληλα με τις απαιτήσεις της Bundesbank απέναντι στην ΕΚΤ – **με αποτέλεσμα τόσο το σύστημα, όσο και η ίδια η ΕΚΤ, να έλθουν ίσως αντιμέτωποι με έναν μάλλον σοβαρότατο κίνδυνο, εάν τυχόν «σπάσει» ένα από τα κομμάτια της αλυσίδας.**

Το γεγονός αυτό είναι μία ακόμη **βόμβα μεγατόνων** στα θεμέλια του συστήματος, η οποία πιθανότατα **δεν επιτρέπει τη χρεοκοπία καμίας χώρας-μέλους της Ευρωζώνης και καμίας ευρωπαϊκής «συστημικής» τράπεζας**. Ο Πίνακας VI «αποτυπώνει» τις target-2 θέσεις στο ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα:

Όπως βλέπουμε από τον Πίνακα VI, μόνο τέσσερις χώρες «χρηματοδοτούν» το σύστημα, ενώ οι τέσσερις τελευταίες έχουν τις μεγαλύτερες υποχρεώσεις απέναντι του – γεγονός που τεκμηριώνει ακόμη μία φορά τις ιδιαίτερες αδυναμίες τους. Επίσης αποδεικνύεται και από εδώ το ότι, **το χρηματοπιστωτικό σύστημα της Ευρωζώνης έχει πολύ μεγάλα προβλήματα (άρθρο μας)**, ενώ επικρατεί μία άνευ προηγουμένου έλλειψη εμπιστοσύνης των τραπεζών μεταξύ τους – κάτι που σίγουρα θα οδηγήσει την ΕΕ σε ένα τεράστιο αδιέξοδο, εάν δεν επιλυθεί σύντομα.

Ολοκληρώνοντας, προφανώς δεν κινδυνεύουν οι target-2 απαιτήσεις της Bundesbank απέναντι στην ΕΚΤ – όσο τουλάχιστον οι απαιτήσεις της ΕΚΤ απέναντι στις τράπεζες των ελλειμματικών χωρών της Ευρωζώνης είναι «καλυμμένες». Εάν τυχόν όμως αποδειχθεί ότι τα καλύμματα (εγγυήσεις) είναι χαμηλότερης αξίας των δανείων, ή εάν υπάρξει διαγραφή χρεών κάποιας χώρας (χρεοκοπία κλπ.), **τότε η ΕΚΤ θα αναγκασθεί να αυξήσει τα κεφάλαια της, για να ανταπεξέλθει με τις ζημίες και να μην χρεοκοπήσει** (κινδύνους που δεν έχει η Fed).

Κατ' επέκταση, τα κεφάλαια θα πρέπει να προέλθουν από τους μετόχους της – από τις κεντρικές τράπεζες δηλαδή των κρατών που συμμετέχουν στην ΕΚΤ. Ο τελικός κίνδυνος λοιπόν της Γερμανίας δεν είναι τα 340 δις € που της οφείλει η ΕΚΤ, αλλά τουλάχιστον το ποσοστό, στο οποίο συμμετέχει (18,94%) – περίπου 61 δις € δηλαδή, εάν υποθέσουμε βέβαια ότι όλες οι υπόλοιπες κεντρικές τράπεζες θα είναι σε θέση να ανταπεξέλθουν, με μία ενδεχόμενη αύξηση κεφαλαίου της ΕΚΤ.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Όπως πολύ σωστά διαπιστώνεται από αρκετούς οικονομολόγους, το πρόβλημα είναι οι συνεχώς αυξανόμενες πιστώσεις, καθώς επίσης τα διάφορα «τεχνάσματα» που χρησιμοποιήθηκαν. Ξεκινώντας από το «τύπωμα χρημάτων» εκ μέρους της ΕΚΤ (**η ποσότητα χρήματος εντός της Ευρωζώνης υπερδιπλασιάστηκε από το ξεκίνημα της, χωρίς μία ανάλογη αύξηση του ΑΕΠ**), η διαδικασία συνεχίσθηκε – με τη χρηματοδότηση των ελλειμματικών χωρών από την ΕΚΤ, δια μέσου της αγοράς ουσιαστικά των ομολόγων δημοσίου των χωρών της **GIPS** (Ελλάδα, Ιρλανδία, Πορτογαλία και Ισπανία).

Εκτός αυτού, **η ΕΚΤ επέτρεψε στις εθνικές κεντρικές τράπεζες τη δημιουργία νέων χρημάτων από το πουθενά**, εκτός της κανονικής διαδικασίας «νομισματικής παραγωγής» και έναντι χαμηλότερων εγγυήσεων, για την παροχή πιστώσεων προς τις εμπορικές τράπεζες (**ELA** – Emergency Liquidity Assistance). Τα νέα αυτά χρήματα, οι πιστώσεις **ELA** δηλαδή προς τις ελλειμματικές χώρες, υπολογίζονται από τη Citibank στα 65 δις € – εκ των οποίων **η κεντρική τράπεζα της Ιρλανδίας «τύπωσε» μόνη της περίπου 60 δις €** (το 40% του ΑΕΠ της). Εάν τυχόν δε χρεοκοπήσουν οι συγκεκριμένες χώρες, η Γερμανία θα υποχρεωθεί να πληρώσει περίπου το 33%.

Επίσης, οι κεντρικές τράπεζες των πλεονασματικών χωρών (για παράδειγμα η Bundesbank), ενίσχυσαν τις αντίστοιχες των ελλειμματικών με τεράστια ποσά, μέσα από το σύστημα target-2, **έτσι ώστε να αντικαταστήσουν την έλλειψη δανειακών χρημάτων από τις αγορές (ρευστότητα)**. Τέλος, ο πρόσφατος μηχανισμός στήριξης της Ευρωζώνης «απαίτηση» επί πλέον χρήματα, εντείνουντας προφανώς το πρόβλημα. Ο Γερμανός οικονομολόγος του Ινστιτούτου θεωρεί ότι, ο παρακάτω Πίνακας VII αποτυπώνει σωστά τις υποχρεώσεις της Γερμανίας (πριν από την πρόσφατη αύξηση του πακέτου στήριξης):

Σύμφωνα με τον Πίνακα VII, οι επιβαρύνσεις της Γερμανίας, εφόσον βέβαια θα συμμετέχουν όλες οι άλλες χώρες ανάλογα,

ανέρχονταν ήδη στα 391 δις € – ήτοι, στο 17% του ΑΕΠ της. Επομένως, κάθε άλλο παρά αμελητέες θα μπορούσε να τις χαρακτηρίσει κανείς, παρά το ότι ήταν μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κατά την άποψη μας, τόσο η Γερμανία, όσο και τα ΜΜΕ της ηγέτιδας αυτής δύναμης θα πρέπει να είναι πάρα πολύ προσεκτικά στο μέλλον – αφού **μία μικρή σπίθα θα έφτανε ίσως για να τυλιχθεί ολόκληρος ο πλανήτης στις φλόγες**. Ήδη αυτά που συνέβησαν προχθές, καθώς επίσης η ξαφνική πτώση των τιμών των πρώτων υλών και αρκετών μετάλλων, τεκμηριώνουν την απίστευτη ανασφάλεια που επικρατεί στις αγορές, σε σχέση με όλα όσα συμβαίνουν στην υπερχρεωμένη Δύση – συμπεριλαμβανομένων των Η.Π.Α., καθώς επίσης της Ιαπωνίας.

Ειδικά όσον αφορά το ΔΝΤ, το οποίο εισέβαλλε απειλητικά στην Ευρωζώνη **δια μέσου της Ελληνικής κερκόπορτας**, συνεχίζοντας την επέλαση του στην Ιρλανδία και στην Πορτογαλία (η μάχη της ΕΕ θα δοθεί στην Ισπανία), με στόχο να δώσει νέα τροφή στις πολυεθνικές-εντολοδόχους του, θεωρούμε ότι εάν δεν επιστρέψει άμεσα στις ιδρυτικές του αξίες, θα καταστρέψει ολόκληρη τη Δύση. Με το κεφάλαιο να μην έχει πατρίδα και με την Ασιατική απειλή προ των πυλών, δεν πρόκειται καθόλου για υπόθεση, αλλά για μία ρεαλιστική αποτύπωση της ψυχρής πραγματικότητας.

Περαιτέρω, **μία τυχόν ανεξέλεγκτη χρεοκοπία της Ελλάδας ή κάποιας άλλης χώρας της Ευρωζώνης, θα σήμαινε την αρχή του τέλους τόσο της ΕΕ, όσο και της υπόλοιπης Δύσης**. Ανεξάρτητα όμως από τη συγκεκριμένη διαπίστωση, εμείς οι Έλληνες οφείλουμε να αλλάξουμε αμέσως τρόπο ζωής – διαχειριζόμενοι σωστά τα οικονομικά μας και ελέγχοντας ενεργητικά τόσο την Πολιτεία (άμεση δημοκρατία), όσο και τα ΜΜΕ, εάν δεν θέλουμε να γίνουμε προτεκτοράτο ενός οποιουδήποτε άλλου κράτους ή οι «πυρπολητές» της Ευρωζώνης.

Ειδικά όσον αφορά τα σημερινά προβλήματα μας, επιθυμούμε να

τονίσουμε ακόμη μία φορά ότι, *πρέπει να επιδιώξουμε την ολοκληρωτική εξόφληση του δημοσίου χρέους μας με ετήσιες, εφικτές και μακροπρόθεσμες δόσεις, με το ελάχιστο δυνατό επιτόκιο.*

Ολοκληρώνοντας, ***ίσως η παρούσα κρίση να μας αναγκάσει να μάθουμε να εκτιμάμε και να προστατεύουμε αυτόν τον παράδεισο που μας προσφέρθηκε***, καθώς επίσης τη Δημοκρατία μας – η οποία, αν και δύσκολη στη λειτουργία της, πράγματι αρκετά προβληματική, είναι κατά πολύ προτιμότερη και ασύγκριτα πιο ανθρώπινη, από τον απολυταρχικό, κρατικοκεντρικό καπιταλισμό της Ασίας και τον ολιγαρχικό, ιδιωτικοποιημένο της «Δύσης».

Βασίλης Βιλιάρδος (copyright)
viliardos@kbanalysis.com

Ο κ. Β. Βιλιάρδος είναι οικονομολόγος, σύμβουλος επιχειρήσεων, πτυχιούχος της ΑΣΟΕΕ Αθηνών, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Αμβούργου. Έχει εκδώσει πρόσφατα το βιβλίο «Η κρίση των κρίσεων», το οποίο περιλαμβάνει επιλεγμένα οικονομικά άρθρα του 2009.

Ευχαριστούμε τον ίδιο, για την άδεια παραχώρησης του άρθρου, προς αναδημοσίευση.

08 Μαΐου 2011

Κατηγορία: Εργατικό Κίνημα Οικονομία

Πηγή άρθρου: K&B Analysis

(Φωτό: wikimedia)